

Zrinka Posavec

Pjevaj, Molly

ŠUMA

Kad bih ponovno rodila sebe
bila bih šuma
hrast, bukva i jablani
visoki jablani
djevojke bi pjevale,
momci urezivali inicijale
lovci se naslanjali
u meni bi ljudi ladali
pekli meso

ljubovala bih s divljom svinjom
srna bi mi bila žena
zec moj kum
od žira moje spolovilo,
od bubamarā moje dlake
šuma pijana od mirisa
šuma zelenija od gore s kraja svijeta
šuma rajska za ptice i male kukce
od davnina vile spavale bi
u mojim deblima
a ja, lizao bih im dojke
bila bih muško, šuma muško

s vrhova jablana gledala bih u sela,
planine
gledala u ljude
puhalo bi iz mene srebrno svježe

kad bih ponovno rodila sebe
bila bih šuma
šuma bih bila
gusta moja ljubav
muško, šuma muško

NIŠTA ŠTO IMA OČI

Ne jedem ništa što ima oči
kaže i uvuče dim smotane cigarete
nikako da se moji pomire s tim
uvijek peku mesa koliko je i nas
a ja kažem
ne jedem ništa što ima oči
ništa što ima oči
ni pile
ni pastrvu
ni zeca

RIBA

Sanjao si da sam riba
lebdim kraj tebe, spavam ti na boku
pijem vodu iz tvog pupka
ja, raskošna riba
perajama sam ti kuhala topla variva
s crnim lukom
kraljevska riba, svjetlucavih ljuskica
zvaao si me Molly, kao pjevačicu svog
najdražeg benda
iz pubertetskih dana
volio si njezine sise i glas

sanjao si da sam riba
da ti dajem vlažne poljupce dok se
sluzavim pokretima
zavlačim u našu postelju
zaljuskanu, zaslajnenu, pozemljenu
ja, Molly, raskošnih peraja,
srebrnih kostiju i bakrenih škrga
bila sam cijenjena u tvom snu

rekao si mi: pjevaj, Molly
pjevati nisam mogla
kraljevske ribe nemaju glasnice
samo ljube, kuhaju i šute

MLAĐAK

Iznad Brđanije na autoputu za Zagreb
svijetli mjesec
tvoji su obrazi puni samoće
punim ih, pričam, ispitujem te
na cesti nema nikog
kažeš: to mlađak svijetli
i odeš dolje u svoju samoću

KOS

Oči ugljen
perje udovice

pleši ,pleši crni kos

sjedim ti na ramenu
nosiš me

kad padne noć
postajem žena

od kljuna mi kosti
od perja bijela koža
od crnila samo kosa

pleši, pleši crni kos

OTAC

Otac je imao briga
važnijih i prečih od nas
mi smo morali biti tihi
ne lupati
ne vikati
ne pjevati
ne skakati
ponekad je zaspao čvrsto
mogli smo sve što smo htjeli
ali strah se već uvukao

SELO

(S ISTOČNIH RAVNICA)

Hoda prema vjetru
kerovima odsijeca repove
rasteže svinjsku kožu
lovi mlade jelene
krade im meso
krzno i divlji krik
bosonogo
zaliječeno brašnom i vodom
traži mladu ženu
velik stol za objed
i guske

SVI SU JELI I ŠUTJELI

U šumi je skrivao oružje,
dalekozor i čizme
u lov je išao noću
mjesečina je bila dovoljno svjetlo
znao je gdje su mladi jeleni,
bacao ih je u auto i vozio u svoju štalu
krvi je bilo posvuda
sutradan bi meso prodavao kuharima
za gulaše i čobance
po slavonskim svadbama
svi su jeli i šutjeli

CRNI DEF

U utrobi crni def
kucka kao djetlić,
zvoni kao Gospino zvono,
iskri do nožnih prstiju
pucketa kao zapaljen šaš
pleše raskalašeno
prebacuje se s boka na bok
tijelo savija od pupka do ramena
ulazi u jezik, pucketa u očima,
spolovilo podrhtava kao zmijin jezik
u očima zvekeću kosti
ritam prelama po usnama
koža se rasteže u smjeru svijeta
do iznemoglosti

CVJETNI TRG

Ponekad se *kod Srba* pomolim Bogu
to je najbrži put do mira
ne vidiš li na starim fotografijama
kako je prije cvijeće mirisalo
noću dolaze s brda lisice
igraju kolo i nižu kokice
u rubovima, niza zidove, puno je suza
ako te sretnem tamo,
znam gdje ću pobjeći:
kod Srba

GLAS

To je sve što imam
u duši i u grlu

JAZZISTI

Tijela se klate
ritam i para izlazi iz nosnica
uskoro će mjesto gdje će
svi svirati zajedno zeleno
zatim samo jedan
po jedan
po jedan
po jedan
koža puca od napetosti
zadiru jagodice duboko
po skali kao po mjesecu
niti jedan vrhunac ne smije zalutati
osjete ga svi
kao orgazam neba
u zjenicama mjere
broje dobe u bedrima
paze da zaraza ne obuzme
sve slušače:
granica mora postojati

BARANJA

Sanjala sam da ćemo živjeti
u jednoj takvoj kući
niz granicu
u blizini
rijekā i mulja
u sredini ničega

U NJEMU JE SVIJET

SUNCE

Tad je ljubav bila jaka kao sunce
nakon smijeha nismo vodili ljubav,
htio si da zaspemo,
umirimo prostor i zrak

TRAG

Sutra bih te nazvala i rekla zabrinuto
grudi su mi plave od tvojih prstiju
ti bi samo hladno rekao: oprosti

VJETAR

Nedostaješ mi, ali samo u krevetu
ostalo je slomio vjetar

TIJELO

Moje tijelo, tvoj prostor
moje oči, tvoj strah
moje uši, tvoj jezik... povezali se u jedno
šute kao zaklane kokoši

BEDRA

Bedra se oslobodila,
bijela koža sjajna kao pun mjesec,
mirisna ruža
daleka kao Indija,
strast puni sobu
zalijepila se na tapete
mljacka zajedno s nama
bedra topla, okrugla, usamljena,
zastrašena, pitka
i tvoje ruke dozivačice smrti

VJEČNOST PJENE

Ispod pjene nije se moglo nikamo
nego prema meni
prema tebi

POGLED

U njemu je svijet:
bubre moje usne
kad krene prema meni
zadrhte grudi kao naranče

ŠTO SMO MOGLI NAPRAVITI VIŠE

Na putu od tvog do mog nepca i nazad:
više od ovog nismo mogli

MJESTO

Trajalo je satima,
godinama
mjesto je uvijek čekalo,
željno,
uplašeno,
obespravljeno
mjesto vjerno kao životinja,
mjesto kao gnijezdo,
mjesto kao kuća,
obiteljski stol,
savijeno i uglavljeno
za naše ruke

RUKE

Pod njima drhtim, dahćem
pomičeš ih dok govoriš,
tvoj su drugi jezik,
stavi ih u moje kosti
dok ti spavam na rebrima

ALPE

Probijam se kroz Alpe
kitnjaste vrhove prekrivene snijegom
vani je toplo
vjetar se spustio do tla
na praznim skijalištima
više nikog nema, samo Alpe

Ova gora zna za nas
ona sve zna
toliko je visoka da je vidjela sve
tvoje ruke, moje dojke
moj strah od života

Ostanimo još malo tu
da se nagledam
zadnje planine u nizu
bijela je kao tvoja koža
kao moj trbuh
nostalgična kao najbolji
komad odrastanja

Probijam se kroz kolonu
na autocesti, automobili putuju prema
zapadu
u kapitalističke oaze gdje ima mjesta
za sve
i za Alpe

Sakrila bih se iza jedne
snježne planine
u planinarsku kuću, dom,
sa skromnom opremom kojom obilazim
Medvednicu
(bit će dovoljna)
da me nitko ne poznaje
da me nitko ni za što ne pita
samo da dišem
Alpe

OSLOBAĐAJUĆA LJUBAV

Sestra je slomila gležanj
živi u mojoj spavaćoj sobi
pravim joj sokove od cikle
ponekad zajedno slušamo
ptičji pjev iz parka
dok spava čujem njezino srce
ponekad me prene iz mojih misli
i traži da joj donesem japanski
čaj u maloj porculanskoj šalici
bez drške
čaj ima neobičan miris
moja sestra ima neobična pitanja
ujutro se čvrsto zagrlimo
i volimo
oslobađamo ljubav
koju smo preko noći čuvale
u svojim šakama

MUZIKA

Uhom i kožom
ispuni prostor
doda boju, oblik
trave, zeca, stolice, šalice
ne postoji pravilo
zvuk obuzme:
parabola je u spolovilu
šiklja krv

KRISTINA POSTAJE MJESEC

Kristina stavlja sedef na lice,
sedef joj uzbuđuje obraze i usne
golica njezine grudi

dok svjetluca, osjeća se bliska
s mjesečinom koja pada
ravno do njezine kuće
ulazi u njezinu toplu sobu
stopala i ruke
predmete

Kristina odlazi u drogeriju,
stavlja nijanse na ruku
pa približi svom licu:
sjaji li se kao mjesečina?

Kristina sanja mjesec
dok spava, u rukama joj
prah sedefa
rasipa se po njezinu
bijelom tijelu
ulazi u grkljan
tijelo i glas

ŠKRTA VENERA

Tijelo bi plesalo
sa zmijom i šašem
izvijalo se
al' pokorno ga čuva
da ju sunce ne zapali
zaobljen trbuh
gegajući bokovi
crijeva ukočena
grudi joj priliječljene uz kožu
svoje lijepe bradavice
ne da nikom

LENKA

Ima more u očima

igru u pupku

ne brije dlake:

ženstvenost izvire iz glasa

POLJUPCI NA LEDU

LICA S EKRANA

Živim s drugim ljudima na daljinu
gledam njihova lica s ekrana,
pokraj njih je šalica ohlađene kave
ekran trepće, internet je slab
čuju se šumovi
kao kad padaju zvijezde
u starim crtanim filmovima,
nema zagrljaja
bolest se prenosi kapljičnim putem

SOLIDARNOST

Privlačnost se stvorila iz zanosa
njih troje sjedilo je za istim stolom:
ona se uplašila da ju žele
u zajedničkom krevetu,
otpila je pivo i pošla kući,
kopkao ju je taj momak
sve do doba izolacije

kad je solidarnost narasla
došao je s povrćem i jajima
iz svog vrta
prvi put susreli su se sami
na razdaljini od dva metra
pitala sam ju koliko je jaja dobila
kaže: *deset*
je l' ti se sviđa taj lik?
jako, iako ne znam što bih s njim

DRUŠTVENA DISTANCA

Sad smo urušeni, izolirani:
otkrivam nova mjesta na tijelu,
sijedi izrast u kosi,
naslage stare kože na petama,
otkrivam ljubav
kao podršku i poraz
društvenu distancu
u najljepše doba godine
kad se obožavam izvaliti
prema suncu kao gušterica,
pričati s vama o drugima
i kovati planove za sretan život

samo da se ne sretnemo
u poljskoj bolnici
bez poda i utičnice za punjač mobitela

DOBA SRDAČNOSTI

U jezgrama naše duše
sve je više straha i proljeća
svećenik je iz automobila posvetio
uskrsni doručak
razigrana Europa klekla je i moli
oprostite joj njezinu razvratnost
urušavaju se kruti sistemi kapitalizma
u Rim su ušle divlje svinje
iznenađuje srdačnost
napokon imamo volje
razgovarati s nepoznatima
dok strpljivo čekamo
red ispred dućana:
rižu, brašno i toaletni papir
dostavljamo ispred vrata

POLJUPCI NA LEDU

Svaki dan mi pišeš
ja šaljem fotografije
golih grudi
kažeš da me mogu vidjeti susjedi
dok gola stojim ispred
prozora i hvatam svjetlo
neka gledaju
sad su poljupci na ledu